

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.045/2015/5.szám

A Kúria a Czeglédy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Czeglédy Csaba ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Hegedűs Csilla jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatóságának jogutódja jogutódja alperes ellen jövedéki ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. október 1. napján kelt 2.K.28.639/2013/11. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.28.639/2013/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesi jogutódnak 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az önkormányzat jegyzője 2013. április 15. napján vette nyilvántartásba a felperest, mint csomagolt kávé, dobozos, illetve palackozott alkoholmentes, és szeszes ital értékesítésére irányuló, üzletben folytatott kiskereskedelmi tevékenység végzésére jogosultat. Ez a tevékenység nem jövedéki engedélyes kereskedelmi tevékenység. A hatóság 2013. július 30-án jövedéki ellenőrzést tartott a felperes „B.” elnevezésű telephelyén. Az ellenőrzés során 6 üveg kibontott állapotban lévő palackozott bort találtak, amit a felperes ingyenes kóstoltatás céljából tartott az üzlethelyiség kiszolgáló részében.

A hatóság az ellenőrzés eredményeként hozott elsőfokú határozatban megállapította, hogy a felperes nem jövedéki engedélyes kereskedőként, az üzlethelyiség kiszolgálására szolgáló részében, a bontott borra vonatkozó rendelkezések megsértése miatt, jövedéki

törvényt sértést követett el. Mellőzte a mulasztási bírság kiszabását, de felhívta a felperes figyelmét arra, hogy amennyiben terhére jövedéki törvényt sértés miatt ismételt mulasztás kerül megállapításra, akkor bírságot fog kiszabni. Érdemi döntését a jövedéki adóról és jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 2003. évi CXXVII. törvény (Jöt.) 48. § (2) bekezdésére, 110. § (7) bekezdésére, 113. § (3) bekezdésére, 117. § (1) és (2) bekezdéseire, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 172. § (21) bekezdésére, a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (Kertv.) 2. § 23. és 30. pontjaira alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes megsértette a Jöt. rendelkezéseit azzal, hogy üzlethelyisége eladóterében bontott állapotban tárolt bort, mert ezeket kizárólag vendéglátás tevékenységet és kereskedelmi, szálláshely tevékenységet folytató gazdálkodók tarthatják bontott állapotban az üzlethelyiség eladóterének kiszolgálására szolgáló részében. Az eset összes körülményeinek mérlegelése alapján rögzítette, hogy a felperes nem járt el kellő körültekintéssel. Enyhítő körülményként vette azonban figyelembe a mulasztás csekély súlyát és emiatt döntött mulasztási bírság kiszabásának mellőzéséről. Az alperes jogelődje a 2013. október 14. napján kelt határozatában az elsőfokú határozatot, helyes indokaira tekintettel, helybenhagyta.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

A felek közötti jogvita eldöntéséhez nem szükséges előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése. A felperes csak állította, de a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. §-a alapján eljárva nem bizonyította a keresettel támadott határozat jogszabálysértő voltát. A felperes nem vitatta, hogy tevékenysége beleütközött a Jöt. 110. § (7) bekezdésébe, ezért magatartása megfelel az e törvényhely szerinti tényállásnak, tehát jogszabálysértő. Az alperesi jogelőd helyesen járt el akkor, amikor a felperes javára szóló körülményeket a jogkövetkezmény, a bírság kapcsán vette figyelembe. Határozata nem sért eljárási, illetve anyagi jogszabályt, nem ütközik az Alaptörvény felperes által megjelölt cikkeibe és a közösségi jogba sem.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, vagy az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Indítványozta, hogy amennyiben a Kúria ennek feltételeit megállapíthatónak tartja, akkor forduljon az Alkotmánybírósághoz, illetve az Európai Unió Bíróságához. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem

felel meg az Alapjogi Charta 16. cikkben, 52. cikk (1) bekezdésében, az Alaptörvény M cikk (1) bekezdésében, XII. cikk (1) bekezdésében, XV. cikk (2) bekezdésében és 28. cikkében, az Art. 1. § (7) bekezdésében, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (1) bekezdésében, 2. § (3) bekezdésében, 3. § (2) bekezdés b) pontjában, a Jöt. 1. § (4) bekezdésében, 110. § (7) bekezdésében foglaltaknak. Nem vitatta a jogerős ítéletben megállapított tényállást, de álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ebből helytelen jogi következtetést vont le, mert nem követett el jövedéki törvénysértést. Hivatkozott vállalkozáshoz való jogának megsértésére, a Jöt. céljával össze nem egyeztethető, rendeltetésellenes jogértelmezésre, jogalkalmazásra. Állította, hogy magatartása nem irányult visszaélésre, az alperesi jogelőd olyan magatartást szankcionált, ami nem veszélyezteti a központi költségvetés feladatainak ellátásához szükséges bevételek biztosítását, magatartása jóhiszemű volt és vállalkozása érdekeit szolgálta.

Az alperesi jogelőd ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperesi jogelőd keresettel és felülvizsgálati kérelemmel támadott határozata nem ír elő a felperes terhére fizetési kötelezettséget, ezért jelen ügyben nem irányadó a Pp. 271. § (1) bekezdés 1) pontja, illetve Pp. 340/A. § (2) bekezdés b) pontja. Ez utóbbi törvényhely ugyanis - összeghatárt felállítva - csak azokban az ügyekben zárja ki a felülvizsgálatot, amelyekben a közigazgatási határozat kizárólag bírságot kiszabó rendelkezést tartalmaz (3/2015. számú KMJE határozat). A perben keresettel támadott határozat tárgya és jellege folytán összeghatár nélkül biztosítja a rendkívüli jogorvoslati eljárás lefolytatását [3/2013.(IX.23.) KMK vélemény], ezért a Kúria ítélettel bírálta el a felülvizsgálati kérelmet.

A felperes felülvizsgálati kérelmében megismételte a keresetében is előadott jogi érvelését. Az első fokú bíróság ezek mindegyikéről érdemben, indokolási kötelezettségét is teljesítve - a Pp. 206. § (1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében, 213. § (1) bekezdésében, 215. §-ában foglaltak szerint eljárva - döntött. A jogerős ítélete nem csak eljárási jogszabálysértés nélkül hozott határozat, hanem megfelel a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseknek is. A Kúria osztja az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi álláspontot, ezért ennek megismétlése nélkül, a felülvizsgálati kérelemben előadottakra figyelemmel, csupán a következőkre kíván rámutatni:

A Kúria sem alkalmazta a Pp. 145/A.§-át, illetve 155/B. §-át, nem kezdeményezett előzetes döntéshozatali, illetve alkotmánybíróági eljárást, mivel azt állapította meg, hogy ezek törvényi feltételei nem állnak fenn. E körben utal a Kúria a 3089/2015. (V.19.) AB határozatra és az elsőfokú bíróság végzésben, illetve jogerős ítéletének indokolásában kifejtett érvelésre, amellyel egyetért.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a vállalkozáshoz való jog alapjog, amely szerint bárkinek Alaptörvényben biztosított joga a vállalkozás, azaz üzleti tevékenység kifejtése, az állam nem akadályozhatja meg, és nem teheti lehetetlenné a vállalkozóvá válást.

A Jöt. 110. § (7) bekezdése szerint speciális előírások vonatkoznak az üzlethelyiségben található alkoholtermékek és bor tárolására, értékesítésére. Ez a rendelkezés az alkoholtermék, különösen a bor tárolására, kimérésére, értékesítésére vonatkozó előírást rögzít, tehát nem vállalkozás megindítását, gyakorlását korlátozó szabályozást tartalmaz, ezért nem akadályozza a vállalkozás működtetését, a vállalkozáshoz való alapjog érvényesülését.

A jövedéki termékek kereskedelmére vonatkozó szabályok szerint a vállalkozás, a kereskedelmi tevékenység folytatása, nem engedélyhez, hanem csupán hatósághoz történő bejelentéshez kötött. A vállalkozásba belépés ezért nem áll korlátozás alatt, senki nincs akadályozva a Kertv. és a kereskedelmi tevékenység végzéseinek feltételeiről szóló 210/2009. (IX.29.) Korm.rendeletben meghatározott tevékenység gyakorlásában, ennek folytatását csupán a hatóság tudomására kell hoznia. A vállalkozó továbbá szabadon eldöntheti, hogy a nemzeti jogszabályok szerint mit működtet, vintéskát, avagy vendég-látóipari üzletet, mivel ezekre a Jöt. eltérő rendelkezéseket tartalmaz.

Az Alaptörvény felperes által megjelölt cikkei nem sérültek, mert az első és a másodfokú hatóság az eljárási és anyagi jogszabályi rendelkezéseket betartva hozta meg érdemi döntéseit. A felperes semmivel nem támasztotta alá a peres eljárás során, a Ket. alapelvi rendelkezéseinek megsértését sem, az elsőfokú bíróság ítélete e körben is helytálló indokolást tartalmaz.

A Jöt. 4. § a) pontja értelmében jövedéki termékkel bárki jogosult a megjelölt tevékenységet végezni a Jöt. által ehhez előírt feltételek teljesítése és betartása mellett. Az Alapjogi Charta is akként rendelkezik, hogy a vállalkozás szabadságát a nemzeti jogszabályokkal és a gyakorlattal összhangban kell elismerni. A szőlőbor a Jöt. hatálya alá tartozó jövedéki termék, ezért ehhez kapcsolódó kereskedelmi tevékenység is csak a Jöt. által meghatározott szabályok szerint végezhető.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy őt a hatóságok szankcionálták, mert a keresettel támadott határozatok csupán megállapítják a jövedéki törvénysértés elkövetését, de emiatt jogkövetkezmény alkalmazására, bírság kiszabására, üzletlezárásra nem került sor.

A felperes által megjelölt alapelveknek való megfelelést tükrözi a keresettel támadott határozat, tekintettel arra, hogy az alperesi jogelőd érdemi döntését a konkrét ügy egyedi sajátosságaira tekintettel hozta meg. Az alperesi jogelőd és az első fokú bíróság helytállóan értelmezte és alkalmazta a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályokat, és abban a körben, amelyben számára a törvény erre lehetőséget adott, méltányossági jogkörét is gyakorolta.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján, hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2016. január 21.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró